

Vilve Aavik-Vadi

SASSIS PÄEVAD

Tegevusraamat eelkooliealistele lastele

Toimetanud Elle Vatsar, Kristi Kingo
Kujundanud ja küljendanud Irina Gron
Illustraator Vilve Aavik-Vadi

Autoriõigus: Atlex OÜ ja autor, 2018

Kõik õigused kaitstud. Igasugune autoriõigusega kaitstud materjali ebaseaduslik paljundamine ja levitamine toob kaasa seaduses ette nähtud vastutuse.

Kirjastus Atlex
Kivi 23
Tartu 51009
Tel 734 9099
Faks 734 8915
atlex@atlex.ee
www.atlex.ee

ISBN 978-9949-492-84-8

SISUKORD

BUSS, MIS PÖÖRAS VALELE POOLE.....	5
NAEL ON IMELIKUS BUSSIS	9
NAEL NÄEB KÕIKE ESIMEST KORDA.....	11
NAEL LAHENDAB MENÜÜD	14
NAEL LIIGUB EDASI	19
NAEL JÕUAB TEISIPÄEVA PIIRILE	23
NAEL JOOKSEB JÄNESEGA	28
TÕDE TULEB VÄLJA	33
TUBLI KOER NÄITAB TEED	36
NAEL JÕUAB KOLMAPÄEVA.....	42
NAEL KOHTUB KOLMAPÄEVA KASSIDEGA	52
NAEL JÄÄB ÖÖMAJALE	57
NELJAPÄEV ON KADUNUD	60
NAEL AVASTAB SALADUSE.....	70
NELJAPÄEVA PÄÄSTMINE.....	74
REEDE TOLM MATAB HINGE	79
NAEL SAAB TEADA KRAHVI PÄRISNIME	85
JENS LEIABKI OMALE KOHA.....	91
LAUPÄEVAS ON LAULUPIDU	97
TIBUKOLLASE TEKIKESE SALADUS	101
RÕÕMSAD TAASKOHTUMISED.....	107
JÄNES ANNAB JENSILE HEA IDEE	113
NAEL LÄHEB ÄGEDAID TIIRE TEGEMA.....	117
NAEL JÕUAB TAGASI	123
RISTSÕNADE JA MÕISTATUSTE VASTUSED.....	128

BUSS, MIS PÖÖRAS VALELE POOLE

Nael istus bussipeatuses ja kõlgutas jalgu. Seda oli juba eemalt näha, et poisi tuju on kehv. Alati, kui Naelal midagi viltu läks, hakkas ta niimoodi jalgu kõlgutama. Istus kuhugi kõrgemale ja muudkui kõlgutas. Ta mõtles sedasi keeruliste lugude üle järele. Näiteks kuidas Moon jalalt jalale karglema pistab ja kõigile kuulutab: „Appikene, appikene, Kaarel Nael nägi unes, et ta on mammutikütt! Nii vanaaegseid unesid pole ju olemaski!” Noh, aga ometi nägi ta nii. Teine kord oli ta rüütel ja päästis kurja eluka käest mingit ... Ta ei mäleta enam, mida, ometi ta päästis ja see oli nagu päris! Moon ei näe värvilisi unenägusid, tema näeb! Või siis: „Kaarel Nael ei tea, mis päev tuleb pärast neljapäeva!” Vaat see oli juba piinlikum lugu, selle peale ta praegu mõtleski.

Buss peatus ja kolm inimest astusid sisse. Bussi ilmekad laternasilmad vaatasid ootavalt Naela poole, kuid poiss pendeldas jalgadega ning juht taipas, et sellisest sõitjast õiget sõitjat ei ole. Ta andis gaasi ja jätkas teekonda.

Nael ei vaadanud bussile isegi järele. Väga totter lugu, et ta veidi aja eest tänavanurgal Mooniga kokku pidi juhtuma! Tegelikult oli see ju tore, et nad kohtusid, aga lugu oli selles, et Moon küsis taas liiga ootamatult, millal Nael Lustiverre vanaema juurde pidi minema. Tema muidugi kohe: „Pühapäeval! Või ei, see oli vist laupäeval. Oota, mis see peale pühapäeva tuligi?” Siis ta taipaski, et jälle on tal päevad segamini, ning Moon vahtis oma pilkavate roheliste silmadega otse tema haavatavasse südamesse.

Tema jalad pendeldasid vaheldumisi nüüd nii hoogsalt, et vasaku jala plätu suure kaare ja plaksuga vastu plastist prügikasti lendas. Jäigi lebama. Tuli väike valge koer, nuusutas seda ning läks põlgliku näoga

edasi. Tema perenaine ulatas Naelale õhulennu teinud plätu ja läks koerale järele.

Lõpuks jättis Nael jalad rahule – tema lugu oli klaaritud. Seitsmeaastane poiss oskab lugusid klaarida küll. Kaarel Nael ei taipa, miks arvatakse vastupidist. Kui Moon talle pidevalt nina alla hõõrub, et tal pole nädalapäevad õiges järjekorras peas, siis lahendab ta selle tühise probleemi just nii, nagu ta praegu välja mõtles – ta õpib need pähe! Kui ta sügisel esimesse klassi läheb, saab ta Mooni jahmatada. Ta ütleb lihtsalt: „Ma tean nädalapäevi peast ja õiges järjekorras.”

Nael toppis plätu jalga tagasi ning hüüdis koeraomanikule tänusõnad järele. Perenaine viipas talle käega.

„Tere, Nael!” kuulis Kaarel järsku selja tagant Mooni häält. Kaarel kangestus ning tegi, nagu ei kuuleks midagi, aga tema kõrvad läksid reetlikult punaseks. Kõige jubedam oligi see, et kõrvad lasid tal siis alati valgust läbi ja ta oli nendega nagu tulnukas. Ta on tulnukas bussipeatuses ning tema punaselt helendavad kõrvad peatavad number 6 bussi! Kohutavalt piinlik.

„Mis teed siin?” küsis Moon ja istus tema kõrvale. „Mina näiteks lähen jäätist ostma.”

„Mis sa ise teed?” pobises Nael. Ta ei saa ju Moonile niisama ütelda, et ta mõtles koju minna ja kõik nädalapäevad selleks pähe tuupida, et need mõnikord Mooni ees nagu muuseas ette vuristada. Et taob need endale pähe juba sellepärast, et Moonile meeldida. Sellepärast, et Moon on nii lahe tüdruk ja meeldib talle. Aga seda kõike on imelik välja ütelda. „Bussi ootan,” ütles ta ainult.

„Üks sõitis just ära!” viskas Moon ühe jala üle teise ja viipas vasakule. „Läks minust mööda, kui sind nägin. Sa jäid maha. Lähme parem järgmise peatuse jäätisekärust jäätist ostma!”

„Ei jäänud maha! Ma lasin lihtsalt mööda.” Nael kobas ettevaatlikult kõrvalesta ning talle meenus äkki, et tõepoolest peatus veidikese aja eest siin üks buss, aga ta ei vaadanud selle numbritki. „Ma lähen järgmisega,” rehmas ta suureliselt käega, „kuhu mul kiiret, pikk suvi ees!”

„Järgmine tuleb alles järgmisel aastal!” luiskas Moon mõnuga ja tõstis nüüd teise jala üle põlve. Ta käitub juba nagu suur, mõtles Nael ning märkas, et Mooni varbaküüned olid roosaks lakitud. Muidugi, nad on juba seitsmeaastased! Näe, isegi tema võib number 6 bussiga koju sõita, ema-isa abi pole vajagi. Nad on palju kordi koos kodu- ja kooliteed harjutanud, nüüd julgeb ta juba ise paari peatuse jagu edasi minna. Vaata ainult, et vale numbri peale ei lähe.

MA VAATASIN ENNE,
ET LÄKS.

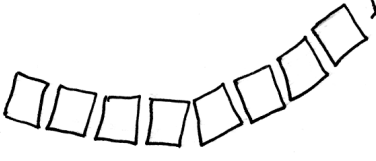
Eemalt lähenes uus buss. Sellel seisiski number 6.

„Ongi sinu,” tõdes Moon ainult. „Ma vaatasin enne, et sinu buss läks.”

Buss peatus ning avas susinal ukсед. Selles ei olnud ühtegi inimest. Kaarel Nael tõstis jala alumisele trepiastmele ning vaatas üle öla Mooni poole. „Mina ei tea, mis bussi sina nägid, aga minu oma tuli alles praegu. Nii et ma lähen nüüd koju!”

„Vaata, et sa Lustiverre ka jõuad,” polnud Moonil talle midagi tarka järele ütelda. Ta kirtsutas nina ja kahetses, et ei saanud koos Naelaga jäätist ostma minna. Nael oli nii tore poiss, Moon oleks tahtnud temaga kas või jäätisekärunigi kõrvuti käia.

Kaarel Nael istus bussi. Selle ukсед läksid susinaga kinni tagasi. Siis see startiski, hakates mööda maanteelinti edasi roomama. Kaarel viipas maha jäänud Moonile aknast nii, nagu koera perenaine temalegi oli viibanud. See oli selline suure inimese viipamine. Nagu suurte filmides, kus bussiakna taga ladistab vihma ja lahkuja viipab mahajääjale. Aga Moon vilksatas ainult lüüasaanud pilgu tema poole ja näitas talle pikalt keelt. Nael ei oleks iialgi arvanud, et Moonil on nii pikk keel. Ega Moon ei saanud ise ka aru, miks ta seda tegi, aga kuidagi põnev oli. Ja siis nägi ta, kuidas Naela buss pööras PAREMALE, kuigi oleks pidanud VASAKULE minema. Miks see valele poole pööras, mõtles Moon. Ta istus vaikselt pingile ning jäi Kaarel Naela kahtlasele bus-sile ainiti järele vaatama.

BUSS OLEKS PIDANUD MINEMA

NAEL ON IMELIKUS BUSSIS

Buss sõitis aeglaselt ja pikalt. Naelal oli samuti aega. Pikk suvi oli ju ees. Ta pani mõnuga silmad kinni ja sõitis nagu mõni suur inimenegi – puhkas oma päevaväsimust! Buss ei teinud ühtegi vahepeatust. Või tegi need vales kohas. Lihtsalt sõitis ja sõitis, keeras tänavalt tänavale ja tundus, et lausa otsis kohti, kuhu veel minna. Seal, kus pidid olema peatused, ei olnud neid ning seepärast buss muudkui läks. Nael ei viitsinud enam kaasa mõtelda. Imelik, arutles ta siiski ühe väikese mõtte ümber, bussis ei ole tõepoolest mitte ühtegi sõitjat! Ainult bussijuht, kes rooli keeras ja muudkui ümises:

„Nädal algas jälle otsast, taade-riide-raa,
nädalas ei ole sõita saanud kaua ma!
Küll on tore jälle minna, taade-riide-raa,
külla Esmaspäeva linna Kaarel Naelaga!”

Bussi ainuke reisija oleks justkui taguotsa nõelata saanud. Ta hüppas toolilt püsti. Kõrvakuulmine teravdus nagu jänesel. Talle tundus isegi, et kõrvad liikusid küljelt küljele, et paremini bussijuhi ebaharilikku laulu kuulata. Bussijuht teab tema nime! Kuidas?

„Kas sa oma piletit viibutasid, kodanik reisija?” hüüdis juht talle lõbusalt ning pööras suure kaarega punase maja eest uuele tänavale. Naelale tundus, et maja tõmbas ennast kiiruga bussi eest eemale, muidu oleks olnud kokkupõrge vältimatu. „Igal reisijal on omanimeline pilet. Ma tean kõigi minuga koos bussis sõitvate reisijate nimesid!”

„Kas te seda ka teate, millises peatuses ma väljuma pean?” küsis Nael vastu, endiselt püsti seistes ja ees oleva istme seljatoest hämmeldunult kinni hoides.